

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODJEL

ODLUKA

Aplikacija br. 75255/10
Krstan SIMIĆ
protiv Bosne i Hercegovine

Evropski sud za ljudska prava (Peti odjel), zasjedajući dana 15.11.2016. godine kao vijeće u sljedećem sastavu:

Angelika Nußberger, *predsjednica*,
Erik Møse,
Khanlar Hajiyev,
Ganna Yudkivska,
Faris Vehabović,
Yonko Grozev,
Carlo Ranzoni, *sudije*,

i Milan Blaško, *zamjenik registrara odjela*,

Povodom navedene aplikacije podnesene dana 06.12.2010. godine, nakon vijećanja, odlučio je kako slijedi:

ČINJENICE

1. Aplikant, gosp. Krstan Simić, državljanin je Bosne i Hercegovine, koji je rođen 1948. godine i živi u Banjaluci.

A. Okolnosti predmeta

2. Činjenice ovog predmeta, kako ih je prezentirao aplikant, mogu se sažeti kako slijedi.

3. Dana 05.06.2007. godine aplikant je izabran za sudiju Ustavnog suda Bosne i Hercegovine („Ustavni sud“).

4. Prije nego što je postao sudija aplikant je bio potpredsjednik Saveza nezavisnih socijaldemokrata („SNSD“), političke stranke osnovane 1996.

godine sa sjedištem u Banjaluci, i član Narodne skupštine Republike Srpske.

5. Dana 30.11.2009. godine, lokalna nevladina organizacija *Forum Roditelja Republike Srpske*, informirala je Ustavni sud o pismu (i poslala njegove tri stranice) koje je aplikant napisao i poslao gosp. Miloradu Dodiku, predsjedniku SNSD-a i tadašnjem premijeru Republike Srpske. Pismo nije bilo datirano, ali prema svom sadržaju i kasnijem priznanju samog aplikanta, napisano je i poslano u maju mjesecu 2009. godine.

6. U pismu je aplikant govorio o radu Ustavnog suda i komentirao rad jednog uposlenika Vlade Republike Srpske. Relevantni dio toga pisma glasi (op. pr. prevod je dostavio Ustavni sud):

„Nisam siguran kada su u pitanju strateške odluke (političke) da na strance ne može uticati OHR, ali sudije pojedinci nisu u mogućnosti izvršiti bilo kakvo lobiranje na strance, a u sporovima kao što je Malbašić ne treba lobirati Bošnjake i Hrvate, jer njima je uvijek evidentan interes Federacije i slično...

[...]

Uostalom, uvijek Ti stojim na raspolaganju ali u frci i trci koja Te okružuje bojim se da malo koristiš moje iskustvo i mogućnosti, a moj stav nije da Ti se namećem, jer sam svjestan u kakvim problemima bitišeš...

[...] visoki prosjek, položila pravosudni, služi se kompjuterima, engleskim, član SNSD-a.

Međutim, u sistematizaciji radnih zadataka treba predvidjeti da zadrži svoje sadašnje poslove (izjašnjenja po tužbama, ima značajno iskustvo, taj posao podigla na vrlo visok nivo u Vladi, gdje god ima veći problem konsultuje mene) i uz njene dosadašnje poslove dodati joj nova zaduženja.”

7. Sadržaj pisma su kasnije objavili razni mediji.

8. Dana 3.12.2009. godine Ustavni sud je zatražio od aplikanta da dostavi svoje izjašnjenje povodom spornog pisma.

9. Dana 31.12.2009. godine, u „Slobodnoj Bosni“, lokalnom sedmičnom časopisu, objavljen je intervju aplikanta u kojem je on, između ostalog, rekao sljedeće:

„Podijeliću, kada za to dođe vrijeme s čitaocima *Slobodne Bosne* sva saznanja do kojih sam došao za vrijeme svog mandata, a koja mogu ozbiljno kompromitovati rad Ustavnog suda sudija, a i pojedinih visokih političara.“

10. Drugi intervju s aplikantom objavljen je u istom listu dana 07.01. 2010. godine, a njegov relevantni dio glasi:

„Pojasniću ko i na koji način radi u Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine i koliko se kriminal ugnijezdio u najvišu pravosudnu instituciju jedne države. A dokaze imam sve.

Umoran sam od toga da šutim o tuđem kriminalu, umoran od priče o radu Ustavnog suda koja uvijek završi sa korupcijom, umoran od uplitanja kriminala i politike u naš rad.

Nema države na svijetu kao što je Bosna i Hercegovina. Nemamo druge institucije osim ove u kojoj ja radim koja bi štitila pravo i pravdu. Nažalost, ona to ne radi.“

11. Dana 08.01.2010. godine, bez znanja i odobrenja Ustavnog suda, aplikant je održao konferenciju za štampu u Banjaluci na kojoj je komentirao sporno pismo. Također je govorio o nekim predmetima i iznio primjedbe u pogledu nepristranosti Ustavnog suda.

12. Dana 29.01.2010. godine Ustavni sud je održao vanrednu plenarnu sjednicu na kojoj je raspravljano o stavu toga suda u vezi s postupanjem aplikanta i odlučeno da se pripremi prijedlog za njegovo razrješenje.

13. Na sjednici Ustavnog suda od 25.03.2010. godine aplikant je potvrdio da je on napisao sporno pismo.

14. Dana 08.05.2010. godine, na Vanrednoj plenarnoj sjednici, Ustavni sud je jednoglasno utvrdio da je aplikant prekršio pravilo 94. (2) Pravila suda jer je svjesno narušio ugled Ustavnog suda, kao i ugled sudije, te je odlučio da ga razriješi dužnosti. Na osnovu člana VI Ustava, ta odluka je bila konačna i obavezujuća. Relevantni dio odluke glasi (op.pr. prevod je osigurao Ustavni sud):

„1. Na osnovu zaključka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine sa Vanredne plenarne sjednice održane 29.01.2010. godine, predsjednik Ustavnog suda Bosne i Hercegovine je, u ime Ustavnog suda Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu „Ustavni sud), 04.03.2009. godine podnio Prijedlog za razrješenje sudije Ustavnog suda Krstana Simića broj K-I-15/10 zbog povrede člana 94. stavovi 1. i 2. Pravila Ustavnog suda.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Ustavni sud je 30.11.2009. godine primio dopis Foruma roditelja RS-BiH iz Banje Luke uz koji je dostavljeno pismo (dostavljene su 1., 2. i 4. stranica pisma) sudije Ustavnog suda Krstana Simića, upućeno predsjedniku političke partije Savez nezavisnih socijaldemokrata (u daljnjem tekstu: SNSD) i predsjedniku Vlade Republike Srpske Miloradu Dodiku.

3. Nakon objave sadržaja navedenog pisma u medijima, predsjednik Ustavnog suda se konzultirao sa domaćim sudijama Ustavnog suda. Zaključeno je da se pitanje istupa sudije Krstana Simića, u smislu člana 95. Pravila Ustavnog suda, raspravi na posebnoj plenarnoj sjednici Ustavnog suda. Također, zaključeno je da se od sudije Krstana Simića zatraži pisano izjašnjenje na dopis Foruma roditelja i povodom pisma koje je uputio predsjedniku političke partije SNSD i predsjedniku Vlade Republike Srpske.

4. Na temelju prethodnog zaključka, od sudije Krstana Simića je 03.12.2009. godine zatraženo pisano izjašnjenje na dopis Foruma roditelja i sporno pismo upućeno predsjedniku političke partije SNSD i predsjedniku Vlade Republike Srpske.

5. Sudija Krstan Simić je 14.01.2010. godine Ustavnom sudu dostavio pisano izjašnjenje.

6. Ustavni sud je 29.01.2010. godine održao Vanrednu plenarnu sjednicu na kojoj je vodio preliminarnu raspravu pod tačkom dnevnog reda: „Informacija i zauzimanje stava o javnim istupima Krstana Simića, sudije Ustavnog suda Bosne i Hercegovine“. Ustavni sud je zaključio da se do nastavka Vanredne plenarne sjednice Ustavnog suda pribave svi relevantni dokazi, materijali i dokumentacija, te da se na temelju toga sačini prijedlog za eventualno razrješenje sudije Krstana Simića, kako bi Ustavni sud raspravio i odlučio o tome postoje li razlozi za njegovo razrješenje. Uz to, Ustavni sud

je zaključio da se Prijedlog za razrješenje, zajedno sa kopijom svih dokaza, materijala i dokumentacije, dostavi sudiji Krstanu Simiću radi izjašnjenja, uz poziv da to učini u roku od najkasnije 14 dana.

7. Ustavni sud je 04.02.2010. godine, u skladu sa članom 33. Pravila Ustavnog suda, zatražio od predsjednika Vlade Republike Srpske kopiju treće stranice navedenog pisma. Predsjednik Vlade Republike Srpske nije dostavio odgovor na zahtjev Ustavnog suda ...

8. Ustavni sud je, također, 04.02.2010. godine, u skladu sa članom 33. Pravila Ustavnog suda, zatražio od Alternativne televizije Banja Luka i Radio-televizije Republike Srpske, a 12.02.2010. godine od Radio-televizije Bosne i Hercegovine i Radio-televizije Federacije Bosne i Hercegovine, kompletne audio-video zapise sa press-konferencije koju je 08.01.2010. godine održao sudija Krstan Simić u Banjoj Luci.

9. Ustavni sud je 04.02.2010. godine, u skladu sa članom 33. Pravila Ustavnog suda, zatražio od revije „Slobodna Bosna“ iz Sarajeva kompletan audiozapis (snimak) intervjua/razgovora sa sudijom Krstanom Simićem, koji je bio predmet članaka ove revije od 31.12.2009. godine i 07.01.2010. godine, te, u slučaju da se ne može dostaviti ovaj snimak, pisanu izjavu novinara o autentičnosti citiranih izjava sudije Krstana Simića.

10. Od 12.02. do 25.03.2010. godine Alternativna televizija Banja Luka, Radio-televizija Republike Srpske, Radio-televizija Bosne i Hercegovine i Radio-televizija Federacije Bosne i Hercegovine dostavili su raspoložive materijale ...

11. Ustavni sud je 16.02.2010. godine primio pisanu izjavu novinarkе revije „Slobodna Bosna“ N. D. o autentičnosti citiranih izjava sudije Krstana Simića, koje su objavljene u člancima ove revije od 31.12.2009. godine i 07.01.2010. godine.

12. Prijedlog za razrješenje dostavljen je sudiji Krstanu Simiću 08.03.2010. godine. Sudija Simić u ostavljenom roku od 14 dana nije dostavio pisano izjašnjenje.

13. Ustavni sud je 25.03.2010. godine nastavio Vanrednu plenarnu sjednicu na kojoj je vodio raspravu pod tačkom dnevnog reda: „Razmatranje Prijedloga o razrješenju sudije Ustavnog suda Bosne i Hercegovine Krstana Simića“. Ustavni sud je utvrdio da se postupak razrješenja dužnosti sudije Ustavnog suda može definirati kao *ad hoc* postupak *sui generis* prirode, za koji ne postoje detaljna pravila vođenja postupka. Zbog toga, primjenom člana 79. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je zaključio da se sudiji Krstanu Simiću mora garantirati pravičan postupak, što uključuje sva načela koja su propisana članom II/3(e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija). Dalje, Ustavni sud je sudiji Simiću dao priliku da se pred svim sudijama Ustavnog suda tokom postupka na sjednici izjasni o svim navodima iz Prijedloga za razrješenje. Zatim je Ustavni sud raspravio prethodna pitanja, donio zaključak da prekine sjednicu do 08.05.2010. godine kako bi Ustavni sud u međuvremenu sudiji Simiću, na njegov zahtjev, dostavio traženu dokumentaciju, omogućio pristup i uvid u određene dokumente Ustavnog suda i dao dovoljno vremena da angažira pravnog zastupnika prema svom izboru. Sudiji Simiću je ostavljen rok od 15 dana da dostavi svoje pisano izjašnjenje na Prijedlog za razrješenje. Također, Ustavni sud je zaključio da će 08.05.2010. godine održati raspravu i u slučaju da sudija Simić ne angažira pravnog zastupnika, ne dostavi pisano izjašnjenje ili ne dođe na zakazanu sjednicu. Navedeni zaključci, sa kojima se sudija suglasio, usmeno su saopćeni sudiji Simiću.

14. Pismima broj K-I-16/10 od 26.03. i 05.04.2010. godine navedeni zaključci Ustavnog suda su dostavljeni sudiji Simiću i u pisanoj formi.

15. Sudija Simić je 04.05.2010. godine dostavio pisano izjašnjenje u kojem je, između ostalog, informirao Ustavni sud da neće prisustvovati nastavku Vanredne plenarne sjednice zbog privatnih razloga. Također, sudija Simić nije angažirao pravnog zastupnika niti je izvršio uvid u spise Ustavnog suda.

16. Ustavni sud je 08.05.2010. godine nastavio Vanrednu plenarnu sjednicu u odsutnosti sudije Simića.

...

28. U svojim odgovorima od 14.01. i 04.05.2010. godine sudija Krstan Simić navodi da je pismo predsjedniku SNSD-a i predsjedniku Vlade Republike Srpske upućeno kao njegovom prijatelju, da se radi o privatnom pismu, te da ne postoji njegova suglasnost da se to pismo koristi. Dalje, smatra da su svi medijski članci o njemu i pisma upućena Ustavnom sudu u vezi s njim tendenciozno rukovođeni radi njegovog razrješenja. Tvrdi da razgovor sa novinarkom N.D. nije autoriziran, a da je press-konferenciju od 08.01.2010. godine održao zbog pritisaka koji se vrše na njega. Također, navodi da su sve izjave date u javnosti iznesene u okviru slobode izražavanja.

...

VII. Stav Ustavnog suda

36. Ustavni sud je u toku Izvanredne plenarne sjednice raspravio prethodna pitanja, izvršio uvid u sve raspoložive dokaze, materijale i dokumentaciju ... obavio raspravu, te konsenzusom došao do meritorne odluke da se sudija Krstan Simić mora razriješiti dužnosti sudije Ustavnog suda, u skladu sa članom VI/1(c) Ustava Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 101. stav 1. alineja 5. Pravila Ustavnog suda, zbog povrede člana 94. stav 2. Pravila Ustavnog suda zbog sljedećih razloga:

VII.1. Sadržaj pisma sudije Krstana Simića

37. Ustavni sud, u skladu sa ustavnopravnim načelom vladavine prava, mora biti neovisno i nepristrano ustavno tijelo. To se, u načelu, prije svega podrazumijeva u odnosu na izvršnu vlast. Neovisnost i nepristranost Ustavnog suda pretpostavlja da su sudije Ustavnog suda slobodni, da ne moraju polagati račun bilo kome, kao i da nisu vezani bilo čijim uputama (usporedi presudu Evropskog suda za ljudska prava *Ringeisen protiv Austrije*, serija A, broj 13, od 16.07.1971. godine, stav 95; *Schiesser protiv Švicarske*, serija A, broj 34, od 4.12.1979. godine, stav 29). Štoviše, za sudije Ustavnog suda je nužno ne samo da su zaista neovisni već i da tako djeluju, što podliježe objektivnom testu (usporedi presudu Evropskog suda za ljudska prava *Campbell i Fell protiv Velike Britanije*, serija A, broj 80, od 28.06.1984. godine, stav 77. i dalje).

38. Iz sadržaja pisma jasno proizlazi da je predsjednik SNSD-a Milorad Dodik bio u kontaktu sa sudijom Krstanom Simićem (prva stranica pisma) prije pisanja pisma. Sudija Simić je na ove kontakte uzvratio pisanom komunikacijom. Dalje, sudija Simić u pismu navodi da predsjedniku SNSD-a „uvijek stoji na raspolaganju“ i otvoreno mu nudi „svoje iskustvo i mogućnosti“ (stranica druga, pasus sedmi). Štoviše, on je u pismu samoinicijativno tražio viši stupanj saradnje, što jasno proizlazi iz navoda: „Bojim se da malo koristiš moje iskustvo i mogućnosti“. Također, sudija Simić otvoreno raspravlja o mogućnosti angažiranja kadra SNSD-a u izvršnoj vlasti Republike Srpske, daje svoje mišljenje i preporuke o takvim osobama, te navodi da ga te osobe konsultiraju „gdje god ima veći problem“ (stranica četvrta, pasus drugi). Prema tome, sudija Simić daje savjete funkcionerima izvršne vlasti jednog entiteta.

39. Polazeći od navedenog sadržaja pisma, a uzimajući u obzir činjenicu da je sudija Simić prije preuzimanja funkcije sudije Ustavnog suda obavljao funkciju potpredsjednika SNSD-a, kod objektivnog promatrača se stvara neotklonjiv utisak da sudija Simić nije prekinuo odnos sa svojom bivšom političkom strankom i njezinim predsjednikom, te da je spreman da i dalje ima takve kontakte koji su od koristi toj političkoj partiji. Štoviše, on inicira takve odnose. To se jasno zaključuje iz navoda iz pisma u kojima nudi svoje znanje i iskustvo, nudi viši stupanj saradnje, te daje vlastita mišljenja i savjete jednom od članova svoje bivše stranke „gdje god ima veći problem“ u Vladi Republike Srpske.

40. Takve veze sudije Ustavnog suda i političkih stranaka, odnosno izvršne vlasti entiteta, mogu se definirati kao veze nespojive sa institucionalnom i operativnom neovisnosti Ustavnog suda, koje svaki sudija mora jačati. U očima javnosti takvi odnosi nanose štetu ugledu Ustavnog suda, pogotovo u odnosu na percepciju njegove neovisnosti i nepristranosti, tj. zabrane preferencijalnog tretmana određenih stranaka.

41. Prema tome, ovakvim navodima sudija Simić je svjesno ugrozio i nanio štetu neovisnosti Ustavnog suda. Time je, u smislu člana 94. stav 2. Pravila Ustavnog suda, narušio, kako svoj ugled sudije Ustavnog suda, tako i ugled samog Ustavnog suda.

42. Na ovakav zaključak ne utječe ni činjenica da je predmetno pismo bilo privatne, a ne službene prirode. Također, ni činjenica da su sudija Simić i predsjednik SNSD-a i predsjednik Vlade Republike Srpske Milorad Dodik prijatelji, na što je ukazao sudija Simić, ne utječe na zaključak Ustavnog suda. Obveza sudije Ustavnog suda, kao nositelja ustavnosudske vlasti, da u odnosu prema nositeljima drugih vlasti čuva neovisnosti suda kao institucije i svoju vlastitu neovisnost, djeluje, kako u privatnim, tako i u službenim odnosima. Prema tome, i pisanjem privatnog pisma može se ugroziti neovisnost sudije Ustavnog suda i samog Ustavnog suda kao institucije.

VII.2. Javni istupi sudije Krstana Simića

43. Dalje, u intervjuima za reviju „Slobodna Bosna“ iz Sarajeva od 31.12.2009. godine i 07.01.2010. godine i na press-konferenciji od 08.01.2010. godine u Banjoj Luci, sudija Simić je iznio teške kvalifikacije o sudijama Ustavnog suda i samom Ustavnom sudu kao instituciji, dovodeći ih u vezu sa (a) kriminalom, (b) korupcijom, (c) miješanjem politike u rad Ustavnog suda i (d) neobavljanjem ustavne funkcije koja mu je dodijeljena. Štoviše, sudija Simić je iznio tvrdnju da ima dokaze za svoje navode.

44. Sudija Simić nije demantirao citirane izjave, u skladu sa odgovarajućim Zakonom o zaštiti od klevete, niti na bilo koji drugi način. S druge strane, Ustavni sud je 16.02.2010. godine primio pisanu izjavu novinarku revije „Slobodna Bosna“ N. D. o autentičnosti citiranih izjava sudije Simića. Prema tome, Ustavni sud smatra da su izjave sudije Simića date u javnosti tačno citirane.

45. Sudija Simić se pozvao na slobodu izražavanja koja je zagarantirana članom II/3(h) Ustava BiH i članom 10. Evropske konvencije. Smatra da mu sloboda izražavanja dopušta da izrazi svoje mišljenje javno i na način na koji je on to učinio. Konačno, naveo je da je na njega kao sudiju vršen pritisak, zbog čega je smatrao nužnim i opravdanim da u javnosti iznese svoje mišljenje.

46. Ustavni sud naglašava da je sloboda izražavanja izuzetno bitna za demokraciju i demokratske procese u društvu. Država mora obratiti posebnu pažnju na ovu slobodu. Za član 10. Evropske konvencije karakteristično je da štiti izražavanje koje nosi rizik ugrožavanja, ili zaista ugrožava interese drugih. Ovaj član štiti ne samo informacije i ideje koje su primljene pozitivno, ili se smatraju bezopasnim, ili prema njima nema stava, već i one koje vrijeđaju, šokiraju ili uznemiravaju, a to je ono što zahtijeva

tolerantnost i pluralizam bez kojih nema demokratskog društva (usporedi AP 1819/07 od 11.11.2009. godine, tačka 35. u vezi sa presudom Evropskog suda za ljudska prava *Handyside protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, serija A, broj 24, od 07.12.1976. godine, stav 49). Ovo posebno vrijedi kada se radi o javnim ličnostima ili institucijama vlasti, jer se prag tolerancije mora podići na višu razinu (usporedi presudu Evropskog suda za ljudska prava, *Castells protiv Španije*, serija A, broj 236, od 23.04.1992. godine, stav 46).

47. Ipak, sloboda izražavanja iz člana II/3(h) Ustava BiH i člana 10. Evropske konvencije nije apsolutna. Naprotiv, u demokratskim i pravnim državama gotovo nijedno ljudsko pravo i sloboda, ma koliko bili primarni ili značajni, nisu i ne mogu biti apsolutni i neograničeni (usporedi AP 2457/06 od 18.12.2008. godine, tačka 32). Tako, prema stavu 2. člana 10. Evropske konvencije, sloboda izražavanja „može podlijegati takvim formalnostima, uvjetima, ograničenjima ili sankcijama predviđenim zakonom i koje (su) neophodne u demokratskom društvu u interesu [...] očuvanja autoriteta i nepristrasnosti pravosuđa“.

48. Ustavni sud smatra da sankcija razrješenja sudije sa funkcije sudije Ustavnog suda, na temelju člana VI/1(c) Ustava Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 101. stav 1. alineja 5. Pravila Ustavnog suda, tj. zbog grube povrede člana 94. stav 2. Pravila Ustavnog suda, može biti opravdana mjera nepoštivanja ograničenja slobode izražavanja.

49. Prema tome, kao što je prethodno navedeno, svaki sudija Ustavnog suda mora biti svjestan da prihvatanjem sudijske funkcije prihvata i određena ograničenja kada su u pitanju javni istupi. Ta ograničenja, upravo, imaju za cilj zaštitu javnog interesa – povjerenja javnosti u ustavnosudsku vlast, zaštitu njegove neovisnosti i nepristrasnosti, integriteta, ugleda i časti sudija. Kada sudija istupa u javnosti, on mora nužno voditi računa o zaštiti navedenog javnog interesa.

50. Sudija Krstan Simić je samoinicijativno nastupio u javnosti, putem pisanih medija i organiziranjem press-konferencije. Sudija Simić je bio svjestan da organiziranje press-konferencije na takav način nema uporište u praksi Ustavnog suda, jer je i osobno, prije početka press konferencije, naglasio da je istup protivan stavu Ustavnog suda kada su u pitanju odnosi prema javnosti. Dalje, Ustavni sud smatra da je svrha ovih istupa u javnosti bila iznošenje teške kompromitacije i optužbi na račun drugih sudija Ustavnog suda i Ustavnog suda kao institucije, te njihova diskvalifikacija. Konačno, sudija Simić je u javnosti iznio tvrdnju da Ustavni sud ne štiti pravo i pravdu, tj. da ne obavlja svoj posao na kvalitetan i profesionalan način. Sudija Simić je javno obećao da će ove teške optužbe na račun Ustavnog suda i njegovih sudija potkrijepiti dokazima izjavivši: „Dokaze imam sve“.

51. Ustavni sud smatra da su ovakvi istupi u potpunosti suprotni visokim ustavnosudskim standardima sudijskog ponašanja. Štoviše, čak i kada bi bili utemeljeni navodi sudije Simića, njegovo postupanje je krajnje neprofesionalno i suprotno načelima pravičnog postupka. Naime, sudija, čak i ako tvrdi da ima dokaze za navodni kriminal pojedinih sudija, ne smije djelovati vaninstitucionalno, iznositi svoje stavove u javnosti i prejudicirati eventualan ishod protiv njih (presumpcija nevinosti), već mora koristiti relevantan državni sistem, predviđen pozitivnopravnim propisima u Bosni i Hercegovini, koji omogućava ispitivanje takvih navoda, i to u skladu sa svojim nadležnostima, relevantnom procedurom i materijalnopravnim temeljem. Sudija Simić, prije nego što je iznio svoje stavove i tvrdnje u javnosti, nije ni pokušao problematizirati sporna pitanja u samom Ustavnom sudu, mada je prije istupa u javnosti znao da će mu Ustavni sud, u plenarnom sastavu, dati priliku da se raspravlja o pitanju njegovog položaja u Ustavnom sudu gdje bi mogao iznijeti svoje

tvrdnje i stavove. Štoviše, prema saznanju Ustavnog suda, sudija Simić nije ni pokušao dostaviti dokaze nadležnim tužiteljstvima u Bosni i Hercegovini.

52. Uzevši u obzir navedeno, istupi sudije Simića u javnosti doveli su u pitanje povjerenje javnosti u ustavnosudsku vlast i u Ustavni sud kao instituciju. Štoviše, takve aktivnosti djelovale su negativno na javnost kada je u pitanju njeno povjerenje u ustavnosudsku vlast, te je time sudija Simić nanio štetu dignitetu Ustavnog suda i njegovih sudija. To, između ostalog, ilustrira i početni komentar novinarka „Slobodne Bosne“ u članku od 31.12.2009. godine: „Najviša pravna institucija države, Ustavni sud Bosne i Hercegovine, posljednjih se dana opasno ljulja pod teretom podmetanja, optužbi za korupciju, političkih namještaljki, stranačkih sukoba!“.

53. Prema utvrđenim činjenicama, ne mogu se naći razlozi koji bi sudiju Simića opravdavali u njegovim postupcima. Navod da je bio pod pritiskom Ustavni sud ne smatra utemeljenim.

54. Na temelju utvrđenih činjenica, Ustavni sud je zaključio da je sudija Simić svjesno prekoračio dopuštenu granicu slobode izražavanja sudije, čime je narušio ugled i dostojanstvo sudije Ustavnog suda, suprotno članu 94. stav 2. Pravila Ustavnog suda. Na taj je način sudija Simić nanio štetu vlastitom ugledu i dostojanstvu kao sudiji, ostalim sudijama i Ustavnom sudu kao instituciji.

...

VII.3. Zaključak

56. Ustavni sud, prije svega, naglašava da radi u veoma složenim pravnim i političkim okolnostima. U ovoj fazi ustavnopravnog razvoja Bosne i Hercegovine uloga Ustavnog suda je veoma značajna i teška, a njegove odluke objektivno imaju značajan utjecaj na političke procese u državi. Ustavni sud, između ostalog, rješava složena ustavnopravna pitanja s dalekosežnim implikacijama u kojima su zakonodavna ili izvršna tijela na državnoj ili entitetskoj razini često neposredni učesnici. Samim tim postoji nepobitan javni interes da Ustavni sud izgradi i čuva svoj ugled, neovisnost i nepristranost, te da ne dopusti da se navedena načela ugroze ili naruše. U protivnom, ne samo Ustavni sud kao institucija već i njegove odluke gube na autoritetu. Sudije Ustavnog suda, kao pravnici najvišeg moralnog ugleda, u svakom trenutku moraju biti svjesni ovih načela.

57. ... Svojim postupcima sudija Simić je nanio veliku štetu Ustavnom sudu koja se ogleda u narušavanju povjerenja javnosti i vlasti u neovisnost, nepristranost i profesionalnost rada Ustavnog suda, kao i obezvređivanju postignutih rezultata.

58. Ustavni sud smatra da će dugo trpjeti konsekvence zbog navedenih aktivnosti sudije Krstana Simića i da će morati uložiti dodatni trud kako bi vratio poljuljano povjerenje javnosti i javne vlasti u njegovu samostalnost, neovisnost, nepristranost i profesionalnost.

59. ...Ustavni sud smatra da su se stekli uvjeti da se, na temelju člana VI/1(c) Ustava BiH, donese odluka o razrješenju dužnosti sudije Krstana Simića.

...

61. Ova odluka Ustavnog suda je, u skladu sa članom VI... Ustava Bosne i Hercegovine, konačna i obvezujuća i ne podliježe preispitivanju ni pred jednim zakonodavnim, sudskim ili upravnim tijelom.”

15. Odluka nije dostavljena aplikantu nego je objavljena u „Službenom glasniku Bosne i Hercegovine“ dana 06.07.2010. godine.

16. Dana 28.06.2010. godine aplikant je pokrenuo postupak pred Sudom Bosne i Hercegovine („državni sud“) zahtijevajući poništenje odluke Ustavnog suda od 08.05.2010. godine.

17. Dana 09.12.2010. godine državni sud se oglasio nenadležnim za razmatranje predmeta budući da Ustavni sud ima isključivu nadležnost u svim pitanjima koja se tiču statusa njegovih sudija.

18. Dana 24.01.2011. godine Apelaciono odjeljenje državnog suda potvrdilo je odluku od 09.12.2010. godine.

B. Relevantno domaće pravo

19. Ustav Bosne i Hercegovine (Aneks 4. Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini) stupio je na snagu 14.12.1995. godine. Ustavni sud je uspostavljen na osnovu člana VI Ustava, koji u relevantnom dijelu glasi:

“Ustavni sud Bosne i Hercegovine sastoji se od devet članova.

a) Četiri člana bira Predstavnički dom Federacije, a dva člana Skupština Republike Srpske. Preostala tri člana bira predsjednik Evropskog suda za ljudska prava nakon konsultacija sa Predsjedništvom.

b) Sudije moraju biti istaknuti pravници visokog moralnog ugleda. Svako ko udovoljava takvoj kvalifikaciji i ima pravo glasa može biti imenovan za sudiju Ustavnog suda. Sudije koje bira predsjednik Evropskog suda za ljudska prava ne mogu biti državljani Bosne i Hercegovine ili bilo koje susjedne države.

c) Mandat sudija imenovanih u prvome sazivu je pet godina, izuzev ako podnesu ostavku ili budu s razlogom razriješeni na osnovu konsenzusa ostalih sudija. Sudije koje su imenovane u prvome sazivu ne mogu biti ponovno imenovane. Sudije koje budu imenovane nakon prvog saziva služiće do navršenih 70 godina života, izuzev ako podnesu ostavku ili budu s razlogom razriješene na osnovu konsenzusa ostalih sudija.

...

Ustavni sud će podržavati ovaj Ustav.

a) Ustavni sud je jedini nadležan da odlučuje o bilo kojem sporu do kojeg dođe prema ovom Ustavu između dva entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući ali ne ograničavajući se na sljedeće:

- da li je odluka entiteta da uspostavi posebne paralelne veze sa susjednom državom u skladu s ovim Ustavom, uključujući i odredbe koje se odnose na suverenitet i teritorijalnu cjelovitost Bosne i Hercegovine.

- da li je bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom.

...

b) Ustavni sud također ima i apelacionu nadležnost u pitanjima iz djelokruga ovog Ustava, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

c) Ustavni sud je nadležan u pitanjima koja mu ustupi bilo koji sud u Bosni i Hercegovini u pogledu toga da li je zakon, o čijem važenju ovisi njegova odluka, spojiv s ovim Ustavom, Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i osnovnim slobodama i njenim protokolima, ili sa zakonima Bosne i Hercegovine; ili u pogledu postojanja ili opsega nekog općeg pravila međunarodnog javnog prava koje je od značaja za odluku suda.

...

Odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.”

20. Relevantne odredbe Poslovnika Ustavnog suda („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 60/05, 76/05, 64/08, 51/09, 22/14 i 57/14) glase (op.pr. prevod je osigurao Ustavni sud):

Član 38.

(Prisustvo sjednicama)

„Sjednicama Ustavnog suda prisustvuju sudije, generalni sekretar, registrar, šefovi odjela i lice zaduženo za saradnju s medijima.

Predsjednik Ustavnog suda može odlučiti da sjednici prisustvuju i druga stručna lica.“

Člana 46.

(Javna rasprava)

„Kada je u postupku pred Ustavnim sudom potrebno neposredno raspraviti pitanje značajno za donošenje odluke, Ustavni sud će u Plenarnoj sjednici održati javnu raspravu.

O potrebi da se održi javna rasprava Ustavni sud odlučuje na prijedlog sudije izvjestitelja ili drugog sudije“.

Član 80. (ranije član 83.)

(Izbor sudija)

„Sudije Ustavnog suda se biraju u skladu sa članom VI/1. Ustava.

Sudije će biti istaknuti pravnici visokih moralnih kvaliteta ...“

Član 82. (ranije član 85.)

(Svečana izjava)

„Prije preuzimanja dužnosti svaki izabrani sudija na prvom zasjedanju Ustavnog suda u Plenarnoj sjednici kojoj je taj sudija prisutan ili, u slučaju potrebe, pred predsjednikom Ustavnog suda daje i potpisuje sljedeću svečanu izjavu:

Svečano izjavljujem da ću se u vršenju dužnosti sudije Ustavnog suda Bosne i Hercegovine pridržavati Ustava i zakona Bosne i Hercegovine, da ću dužnost sudije vršiti savjesno i nepristrano.“

Član 91. (ranije član 94.)**(Savjesno obavljanje funkcije, čuvanje ugleda i dostojanstva)**

„Sudija vrši funkciju sudije savjesno..

Sudija je dužan čuvati ugled i dostojanstvo Ustavnog suda i ugled i dostojanstvo sudije.“

Član 96. (ranije član 97.)**(Nespojivost funkcije)**

„Funkcija sudije je nespojiva sa:

a) članstvom u političkoj stranci ili političkoj organizaciji u Bosni i Hercegovini...“

Član 98. (ranije član 101.)**(Prestanak funkcije)**

„(1) Sudija može biti razriješen dužnosti sudije prije isteka vremena na koje je izabran u sljedećim slučajevima:

...

e) ako funkciju sudije ne vrši u skladu sa članom 91. ovih pravila.

(2) Ustavni sud utvrđuje postojanje razloga iz stava (1) ovog člana, razrješava sudiju na osnovu konsenzusa ostalih sudija i o tome obavještava organ koji je izabrao tog sudiju.“

PRITUŽBE

21. Aplikant navodi da su u postupku pred Ustavnim sudom povrijeđena njegova prava koja garantira član 6. stav 1. Konvencije. Konkretno, on se žali da mu nije pružena adekvatna prilika da iznese svoju argumentaciju, te da stoga nije poštovano načelo jednakosti stranaka u postupku. On se također žali zbog neodržavanja javne rasprave, kao i na ishod ovog postupka. Aplikant također navodi da je razrješanjem povrijeđeno njegovo pravo na slobodu izražavanja koje garantira član 10. Konvencije. Konačno, on se žali prema članu 13. Konvencije zbog nepostojanja djelotvornog pravnog lijeka za njegove temeljne pritužbe.

PRAVO

A. Navodna povreda člana 6. stav 1. Konvencije

22. Aplikant navodi povredu njegovih prava iz člana 6. stav 1. Konvencije, koji u relevantnom dijelu glasi:

“1. Prilikom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, svako ima pravo na pravičan i javni postupak u razumnom roku, pred neovisnim i nepristranim sudom uspostavljenim na osnovu zakona ...”

23. Čak i ako se pretpostavi da su ove pritužbe spojive s odredbama Konvencije *ratione materiae* (vidi *Vilho Eskelinen i drugi protiv Finske*, [GC], br. 63235/00, ESLJP 2007-II), one su očigledno neosnovane iz razloga koji slijede.

24. Prije svega, Sud ponavlja da njegov zadatak nije da činjeničnu ocjenu domaćih sudova zamijeni vlastitom ocjenom. Zadatak Suda je da ocijeni da li je postupak u cijelosti, uključujući i način na koji je prihvaćeno izvođenje dokaza, bio „pravičan“ u smislu člana 6. stav 1. (vidi *Dombo Beheer B.V. protiv Nizozemske*, 27.10.1993, tačka 21, Serija A br. 274).

25. Sud dalje ponavlja da prema njegovoj praksi načelo jednakosti stranaka u postupku zahtijeva da se svakoj stranci mora pružiti „razumna prilika da iznese svoju argumentaciju pod uvjetima koji je ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj *vis-à-vis* protivničke stranke“ (vidjeti, između ostalih izvora, *Avotiņš protiv Latvije* [GC], br. 17502/07, tačka 119, ESLJP 2016).

26. Vraćajući se na predmetni slučaj Sud napominje da je postupak za razrješenje aplikanta održan pred Ustavnim sudom, najvišim pravosudnim tijelom tužene države. Odluka o razrješenju aplikanta donesena je jednoglasno na plenarnoj sjednici. Prije nego što je postupak otpočeo aplikant je pozvan da podnese svoju pisanu izjavu. Na plenarnoj sjednici od 25.03.2010. godine on se pojavio pred sudom i iznio sudijama svoje argumente. Aplikant nije tražio da se pred sudom sasluša nijedan svjedok. Sjednica od 25.03.2010. godine je odgođena kako bi se aplikantu dalo dovoljno vremena za uvid u spis i druge relevantne dokumente Ustavnog suda, te da angažira pravnog zastupnika. Aplikant je također pozvan da podnese još jednu pisanu izjavu. Međutim, on nije iskoristio svoje pravo da izvrši uvid u dokumentaciju. Štoviše, nije se pojavio na nastavku plenarne sjednice dana 08.05.2010. godine, o čemu je propisno obaviješten, niti je angažirao pravnog zastupnika. Aplikant je, dakle, imao priliku da iznese svoju argumentaciju, kako u vidu pisanih podnesaka, tako i usmeno. Znao je za sve relevantne dokumente i mogao se izjasniti o njima kako bi utjecao na odluku suda, u skladu sa zahtjevima kontradiktornog postupka. U takvim okolnostima, Sud ne može prihvatiti argument aplikanta da je došlo do

povrede načela „jednakosti stranaka“ koji je sadržan u pojmu pravičnog postupka (vidi, *mutatis mutandis*, *Juričić protiv Hrvatske*, br. 58222/09, stav 72., 26.07.2011).

27. U pogledu ishoda ovog postupka, Sud naglašava da je, u skladu sa članom 19. Konvencije, njegova dužnost isključivo da osigura poštivanje obaveza koje su preuzele strane potpisnice Konvencije. Konkretno, njegova funkcija nije da se bavi greškama u pogledu činjenica ili primjene prava koje je navodno napravio domaći sud u ocjeni dokaza koji su mu predloženi, osim, i u mjeri u kojoj su one dovele do povrede prava i sloboda zaštićenih Konvencijom (vidi, među brojnim drugim izvorima, *García Ruiz protiv Španije* [GC], br. 30544/96, tačka 28, ESLJP 1999-I). Sud ne može sam vršiti ocjenu činjenica koje su navele domaći sud da donese takvu odluku, a ne drugačiju; u suprotnom, on bi postupao kao sud četvrtog stepena i time zanemario propisana ograničenja njegovog djelovanja (vidi *Centro Europa 7 S.r.l. i Di Stefano protiv Italije* [GC], br. 38433/09, tačka 197, ESLJP 2012, i *Avotiņš*, citiran gore, tačka 99).

28. Kada je riječ o pritužbi aplikanta zbog neodržavanja javne rasprave pred Ustavnim sudom, Sud ponavlja da u postupcima pred sudom koji predstavlja prvu i jedinu instancu, pravo na „javnu raspravu“ u smislu člana 6. stav 1. podrazumijeva pravo na „usmenu raspravu“ (vidi *Göç protiv Turske* [GC], br. 36590/97, tačka 47, ESLJP 2002-V). Međutim, član 6. stav 1. ne zabranjuje sudovima da, u svjetlu posebnih obilježja predmeta koji im je podnesen na razmatranje, odluče odstupiti od tog načela (vidi *Martinie protiv Francuske* [GC], br. 58675/00, tačka 40, ESLJP 2006-VI). Obaveza održavanja rasprave, dakle, nije apsolutna. Na primjer, rasprava se može izostaviti ako se jedna od strana nedvosmisleno odrekne svog prava na njeno održavanje, a ne postoje pitanja od javnog interesa zbog kojih bi rasprava bila neophodna. Odricanje od tog prava može biti izraženo izričito ili prešutno, a u ovom drugom slučaju, na primjer, odustajanjem od podnošenja ili održavanja zahtjeva za raspravu (vidi, na primjer, *Döry protiv Švedske*, br. 28394/95, tačka 37, 12.11.2002, i *Schädler-Eberle protiv Lihtenštajna*, br. 56422/09, tačka 100, 18.07.2013).

29. Kako je već navedeno, Ustavni sud je održao raspravu u aplikantovom predmetu. Aplikant je osobno saslušan na plenarnoj sjednici održanoj 25.03.2010. (za razliku od slučaja *Juričić*, citiranog gore, tačka 86). Kada je riječ o isključenju javnosti s te rasprave, Sud napominje da su sjednice Ustavnog suda u pravilu zatvorene za javnost, ali sud izuzetno može narediti održavanje javne rasprave. Međutim, aplikant nije tražio održavanje javne rasprave. On nije Sudu dostavio bilo kakve dokaze da je to zatražio u bilo kojoj fazi postupka pred Ustavnim sudom. Sud stoga zaključuje da se opravdano može smatrati da se on odrekao svoga prava na javnu raspravu (vidi, *mutatis mutandis*, *Döry*, citirana gore u tekstu, tačka 38; *Lundevall protiv Švedske*, br. 38629/97, tačka 35, 12.11.2002; i *Schuler-*

Zraggen protiv Švicarske, 24.06.1993, Serija A br. 263, tačka 58; za razliku od *Olujic protiv Hrvatske*, br. 22330/05, tačka 73, 5.02.2009).

30. S obzirom na navedeno, Sud nalazi da nema pokazatelja da je došlo do povrede člana 6. u ovom predmetu. Iz navedenog proizlazi da su pritužbe prema članu 6. stav 1. očigledno neosnovane u smislu člana 35. stav 3. (a) Konvencije, te se moraju odbaciti kao nedopuštene temeljem člana 35. stav 4. Konvencije.

B. Navodna povreda člana 10. Konvencije

31. Aplikant se žali da je razriješen dužnosti zbog svojih izjava u javnosti, suprotno članu 10. Konvencije koji propisuje sljedeće:

„1. Svako ima pravo na slobodu izražavanja. Ovo pravo uključuje slobodu mišljenja, primanja i saopćavanje informacija i ideja bez miješanja javne vlasti i bez obzira na granice. Ovaj član ne sprečava države da zahtijevaju dozvole za djelatnosti emitiranja, televizijskih i kinematografskih poduzeća.

2. Budući da korištenje ovih sloboda podrazumijeva dužnosti i odgovornosti, ono može biti podvrgnuto formalnostima, uvjetima, ograničenjima ili kaznama propisanim zakonom i neophodnim u demokratskom društvu u interesu državne sigurnosti, teritorijalne cjelovitosti ili javne sigurnosti, radi sprečavanja nereda ili kriminala, zaštite zdravlja ili morala, zaštite ugleda ili prava drugih, sprečavanja otkrivanja povjerljivih informacija, ili radi očuvanja autoriteta i nepristranosti sudstva.”

32. Sud ponavlja da se član 10. također primjenjuje i u odnosu na radno mjesto, tako da državni službenici poput aplikanta uživaju pravo na slobodu izražavanja (vidi *Baka*, citiran u tekstu gore, tačka 140; *Wille protiv Lihtenštajna* [GC], br. 28396/95, tačka 41, ESLJP 1999-VII; *Guja protiv Moldavije* [GC], br. 14277/04, tačka 52, 12.02.2008; i *Kudeshkina protiv Rusije*, br. 29492/05, tačka 85, 26.02.2009). Istovremeno, Sud ima u vidu da su uposlenici dužni biti lojalni, suzdržani i diskretni u odnosu na poslodavca. Ovo je posebno slučaj kada je riječ o državnim službenicima budući da sama priroda državne službe zahtijeva da se državni službenik obaveže na lojalnost i diskreciju (vidi *Ahmed i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 2.09.1998, tačka 55, *Izveštaji o presudama i odlukama* 1998-VI, i *De Diego Nafría protiv Španije*, br. 46833/99, tačka 37, 14.03.2002). Stoga otkrivanje informacija od strane državnih službenika koje su dobili tokom obavljanja svog posla, čak i kada je riječ o pitanjima od javnog interesa, treba razmatrati u svjetlu njihove dužnosti da postupaju s lojalnošću i diskrecijom (vidi *Guja*, citiran gore u tekstu, tačke 72-78).

33. Sud ponavlja da pitanja o radu pravosudnog sistema predstavljaju pitanja od javnog interesa, a debata o njima uživa zaštitu člana 10. Međutim, Sud je u brojnim prilikama naglasio posebnu društvenu ulogu pravosuđa, koje kao garant pravne zaštite, a koja predstavlja temeljnu vrijednost u državi zasnovanoj na vladavini prava, mora uživati povjerenje javnosti da bi bilo uspješno u vršenju svoje dužnosti. Stoga se može

pokazati neophodnim da se to povjerenje zaštiti od, u biti, neosnovanih destruktivnih napada, posebno s obzirom na činjenicu da su sudije koje su predmet kritika obavezane na diskreciju koja ih sprječava da odgovore na njih (vidjeti *Prager i Oberschlick protiv Austrije*, 26.04.1995, tačka 34, Serija A br. 313). Izraz „autoritet pravosuđa“ uključuje, osobito, shvaćanje da sudovi predstavljaju odgovarajući forum za rješavanje pravnih sporova i odlučivanje o krivnji ili nevinosti osobe povodom krivične optužbe, te da su kao takvi prihvaćeni od strane široke javnosti (vidi *Worm protiv Austrije*, 29.08.1997, tačka 40, Izvještaji 1997-V). Ono što je na kocki, kada je riječ o zaštiti autoriteta pravosuđa, jeste povjerenje koje sudovi u demokratskom društvu moraju ulijevati optuženom u krivičnom postupku, kao i široj javnosti (vidi, *mutatis mutandis*, među brojnim drugim izvorima, *Fey protiv Austrije*, 24.02.1993, Serija A br. 255-A). Iz ovog razloga Sud je zaključio da su javni službenici koji služe u pravosuđu dužni pokazati suzdržanost u ostvarivanju svoje slobode izražavanja u svim slučajevima kada autoritet i nepristranost pravosuđa mogu biti dovedeni u pitanje (vidi *Baka*, citiran u tekstu gore, tačka 164, i *Wille*, citiran gore, tačka 64).

34. Vraćajući se na predmetni slučaj Sud primjećuje da je dana 30.11.2009. godine Ustavni sud primio pismo koje je napisao aplikant, a koje je upućeno tadašnjem premijeru Republike Srpske i predsjedniku SNSD-a. Dana 03.12.2009. godine Ustavni sud je pozvao aplikanta da dostavi svoju pisanu izjavu u vezi sa spornim pismom (vidi tačku 8. gore u tekstu). Sud dalje napominje da je nakon toga aplikant dao medijske intervju u kojima je kritizirao Ustavni sud i neovlašteno održao konferenciju za štampu ne nudeći bilo kakav dokaz koji bi potkrijepio njegove navode.

35. Sud ističe da je aplikant razriješen dužnosti zbog nanošenja štete ugledu Ustavnog suda i ugledu sudije, čime je propustio da ispuni svoju obavezu. Sud stoga smatra da se odluka Ustavnog suda o razrješenju aplikanta s dužnosti sudije u biti odnosila na njegovu sposobnost da vrši svoju funkciju, odnosno, na ocjenu njegovih profesionalnih sposobnosti i osobnih kvaliteta u kontekstu njegovih aktivnosti i stavova u vezi sa Ustavnim sudom (vidi, *mutatis mutandis*, *Harabin protiv Slovačke* (odl.), br. 62584/00, ESLJP 2004-VI). Prema tome, suprotno tvrdnjama aplikanta, Sud smatra da su razlozi aplikantovog razrješenja bili sporno pismo, čiji je sadržaj nesumnjivo proizveo opravdanu sumnju u pogledu njegove nepristranosti i neovisnosti, kao i njegovo ponašanje koje je nespojivo sa ulogom sudije. U tom smislu potrebno je ovaj predmet razlikovati od drugih predmeta, odnosno od predmeta *Baka* (citiran gore, tačke 151. i 152) i *Kudeshkina* (citiran gore, tačke 79. i 80) u kojima su odluke da se aplikanti smijene s dužnosti bile potaknute stavovima koje su oni javno izražavali, te su stoga predstavljale miješanje u njihovo pravo na slobodu izražavanja.

36. Ustavni sud je ispitao aplikantovu pritužbu prema članu 10. i donio detaljnu i dobro obrazloženu odluku. Njeno obrazloženje adekvatno

potkrijepljuje zaključak da su aplikantovi postupci ozbiljno ugrozili autoritet Ustavnog suda i povjerenje javnosti u pravosuđe u cjelini.

37. S obzirom na navedeno, Sud nalazi da nema pokazatelja da je došlo do povrede člana 10. Iz navedenog proizlazi da je ova pritužba očigledno neosnovana u smislu člana 35. stav 3. (a) Konvencije, te se mora odbaciti kao nedopuštena temeljem člana 35. stav 4. Konvencije.

C. Navodna povreda člana 13. Konvencije

38. Aplikant se također pozvao na član 13. Konvencije u vezi s njegovim gore navedenim žalbama. Čak i pod pretpostavkom da aplikant „osnovano tvrdi“ da je žrtva povrede prava iz Konvencije (vidi *Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 27.04.1988., tačka 52., Serija A br. 131), Sud ponavlja da kada aplikant tvrdi, kao u ovom slučaju, da je došlo do povrede prava iz Konvencije od strane posljednje sudske instance u domaćem pravnom sistemu, primjena člana 13. u tom smislu je ograničena. Stoga nepostojanje pravnog sredstva protiv odluke Ustavnog suda ne otvara pitanje na temelju člana 13. Konvencije (vidi *Juričić*, citirana gore u tekstu, tačka 100, i *Harabin protiv Slovačke*, br. 58688/11, tačka 171, 20.11.2012).

39. Iz navedenog proizlazi da je ova pritužba očigledno neosnovana u smislu člana 35. stav 3. (a) Konvencije, te se mora odbaciti kao nedopuštena temeljem člana 35. stav 4. Konvencije.

Iz navedenih razloga Sud jednoglasno

Proglašava aplikaciju nedopuštenom.

Sačinjeno na engleskom jeziku i dostavljeno u pisanom obliku dana 08.12.2016. godine.

Milan Blaško
zamjenik registrara

Angelika Nußberger
predsjednica